

krævede Fritagelse for en hel Række Arbejdsgivere, om hvilke han udtalte, at de ikke gennem det Arbejde, med hvilket de beskæftigede sig, kunde siges at give Bidrag til en kommende Arbejdsløshed. Det er en Paastand, det ærede Medlem her har fremsat. Jeg er ikke i Besiddelse af tilstrækkelig Indsigt eller Udsyn her, til at jeg tør træffe Afgørelse af, hvilke Arbejdsgivere der i kommende Tider kan tænkes gennem de Arbejdere, de uddanner eller beskæftiger, at give Bidrag til Arbejdsløsheden; men hvis det ærede Medlem besidder et saadant Udsyn, kan det kun glæde mig. Jeg ønsker at gøre Ret for alle og Uret for ingen. Er det ærede Medlem virkelig i Stand til at paavise, at der er saadanne Kredse af Arbejdsgivere, som beskæftiger Lønarbejdere, men som ikke kan antages at give Bidrag til kommende Arbejdsløshed derigennem, kan vi forhandle om Sagen, prøve det ærede Medlems Tanker; og finder de Tilslutning, maa vi søge at faa dem udformet i Ændringsforslag til Lovforslaget.

Man var utilfreds med, at der i Lovforslaget sker en Fritagelse for Præmiebidrag for Tyende, og det ærede Medlem Hr. Sven kaldte denne Bestemmelse „Tyendepletten“. Jeg maa derom sige, at ogsaa i andre Landes Lovgivning findes der Bestemmelser, som siger, at der ikke skal ydes Bidrag til Arbejdsløsheds-kasserne for Tyendet. Naar der her er indsat, at dette ikke skal ske, naar Tyendet er ansat paa $\frac{1}{2}$ Aar eller længere, er det, fordi man gennem denne længere aftalte Arbejdstid ser en Betyggelse af de vedkommendes Stilling, og fordi man gennem en Bestemmelse som den, der her foreslaas, haaber at have givet et om end kun beskedent Bidrag til Indførelsen af mere betryggende Forhold indenfor den personlige Tjenestegerning ved at virke til Tilvejebringelse af længere Tidsfrister for saadanne Arbejdsforholds Indgaaelse end dem, der mange Steder er almindelige. Jeg tror, det vilde være heldigt for alle Parter, om man ogsaa rundt i Landets Byer og her i København kom ind paa, at der til huslig Gerning fæstes paa halve eller hele Aar i Stedet for, at Udviklingen i den sidste Menneskealder har ført med sig, at dette Forhold oprettes maanedsvis.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen var meget utilfreds med, at Retten til Understøttelse gøres afhængig af, at der ikke kan anvises den vedkommende Arbejde ved Nødhjælpsarbejder, og det ærede Medlem spurgte, om det var Mening at gennemføre en saadan Bestemmelse, idet han henviste til den Ret til Understøttelse,

som han mente, Arbejderne havde i Henhold til den Præmieydelse, de havde præsteret. Jeg bekender, at jeg stiller mig paa det Standpunkt, at ingen bør have Understøttelse, som kan faa Arbejde paa rimelige Vilkaar, Arbejde, som Samfundet byder for at fri Folk fra Arbejdsløshedens demoraliserende Ulykke og økonomisk skadelige Virkninger. Og jeg henviser til ganske tilsvarende Bestemmelser, hvad angaar Virkningen af ikke at ville paatage sig Nødhjælpsarbejde, i andre Landes Lovgivning paa dette Omraade, Bestemmelser som dem, der gælder i Sverige og f. Eks. ogsaa i Tyskland. Jeg skal henviser til, hvad der i saa Henseende er gennemført i Tyskland i 1920, hvor man har indført en Bestemmelse, som man vil finde i Bilaget til det foreliggende Lovforslag. Det hedder udtrykkelig der, at ved Beskæftigelse ved Nødhjælpsarbejder skal Sagen, hvad Lønvilkaar og Beskæftigelsesvilkaar angaar, ordnes saaledes, at de beskæftigede enten arbejder med fuld Arbejdstid, men da med en mindre Løn, eller ikke arbejder med fuld Arbejdstid, men da med fuld Løn. Denne Bestemmelse er indført i Tyskland i 1920, og den har ganske sikkert ikke kunnet gennemføres, hvis de tyske Socialdemokrater ikke havde givet den deres Tilslutning. Men hvis en saadan Bestemmelse er hensigtssvarende nede i Tyskland, er det vel heller ikke givet, at den er fuldstændig ubrugelig herhjemme.

Men inden jeg i øvrigt kommer nærmere ind paa at tale om disse Nødhjælpsarbejder og Vilkaarene for deres Tilvejebringelse, vil jeg endnu gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard. Det ærede Medlem var utilfreds med, at Udbetalingen af den ekstraordinære Hjælp skal foregaa gennem Hjælpekasserne. Det ærede Medlem udtalte, at nu skulde man i den kommende Tid lade Hjælpekasserne røgte den Opgave, som de i Henhold til Loven var sat til at røgte, og ikke paalægge dem andet Hverv. Jeg havde sat mere Pris paa denne Udtalelse, hvis det ærede Medlem havde antydnet noget om, paa hvilken Maade han da tænkte sig disse Understøttelser udbetalt. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem mener, at man skulde vende tilbage til Arbejdsløsheds-kasserne som Udbetalingskontor. Vi har haft en saadan Bestemmelse tidligere. Men jeg har ikke Indtryk af, at den fandt almindeligt Bifald, heller ikke fra Arbejdernes og Arbejdsløsheds-kassernes Side. Jeg kan derfor ikke tænke mig, at man skulde nære noget Ønske om at vende tilbage dertil. Det vilde være ønske-